

Újév. 2011

Bevezető

Újév napján vegyes érzelmekkel ébredünk. A megilletődés, a vágyakozás és a reménykedés érzelmei vesznek erőt rajtunk. Mindenki remél valamit. A munkanélküli állásról, a beteg egészségről, a félénk biztonságról, a magányos társakról, a becsapottak igazságról, a hontalanok meleg otthonról, a foglyok szabadságról álmodoznak. Mindannyian szeretnénk nyugodtan és békében élni. Békét szeretnénk szívünkben, békét családjunkban, békét nemzetünknek és békét az egész világnak.

Gondolkodtunk e már azon, hogy mit teszünk majd mindezekért ebben az újesztendőben? Tegyük meg az első lépéseket már most e szentmise kezdetén.

Kyrie-litánia

Jézus Krisztus, Aki áldássá lettél minden ember számára:

Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Aki testvérünk akartál lenni, hogy mi Isten gyermekei legyünk:

Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Akinek nevében üdvösséget talál minden ember:

Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Nekünk, magyaroknak legszentebb nemzeti imánk a himnuszunk. Templomainkban jeles alkalmakkor, még a diktatúra évtizedeiben is lelkesen énekeltük. - máshol olykor-olykor nemzetközi sportversenyeken fúvós zenekar játszotta el.

És lelkesen énekeljük ma is, óévtől búcsúzva és újévet köszöntve is. Amikor még ma is, az elcsatolt területeken, árgus szemekkel nézik azokat, akik saját templomaikban, saját magyar himnuszukat éneklék. Érdekes pozitív élményben volt részem, Ausztráliában, ahol szinte csak magyarul kommunikáltam az emberekkel, ott minden vasárnap, a szentmise után eléneklék a magyarok a himnuszot. Ha nem is énekelhetik mindenütt határon túli testvéreink, honfi társaink nemzeti imádságunkat, de a mai nap megteszi lélekben minden magyar, és a világban szétszórt magyarokkal együtt kérjük: Isten áldd meg a magyart!

Felesleges lenne bizonygatni, hogy mi magyarok nem tartozunk a nagy, s a gazdag népek közé. Igaz, termékeny föld a miénk és az éghajlat is gyöngéd anyaként hajol életünkre. Az is köztudomású, hogy eddigi történelmünk során többször volt csatatér, mint a béke szigete. Ellenséges hatalmak és érdekek itt a Duna völgyében csaptak össze és pusztító háborúkba sodortak.

Pedig mi már csak azért sem akartunk elnyomni más népeket, mert mi kis nép vagyunk. Szívesen megosztottuk kenyerünket a jövevényekkel, akik súlyos vérvesztésük pótlására közénk telepedtek. Saját balsorsunk tanított meg az igazi hazaszeretetre.

Nem úgy kell szeretnünk népünket, hogy másokat gyűlöljünk. Nem úgy kell szeretni a hazát, hogy mások földjét elraboljuk. Nem úgy kell szeretnünk nemzeti kultúránkat, hogy elzárkózunk egyetemes áramla-

ta elől. Nem úgy kell szeretnünk a szabadságot, hogy másokét elraboljuk. Nem azért kell szeretni a hazát, hogy Júdás pénzért eladhassuk. Sajnos sokan megtették ezt még a közelmúltban is, és ami fájóbb a törvényeket csúrva, csavarva ezt teszik ma is, hiába kerülnek közülük egyre többen lakat alá. Ezért is tör föl szívünk mélyéből a fohász: Isten áldd meg a magyart!

Tudjuk, hogy Isten előtt minden nép egyformán kedves, de különösen is szereti a sokat szenvedő népeket. Az emberiség gyászmiséjén, Móra Ferencet idézve - mindig mi vagyunk a töviskoszorús Megfeszített. - Ezért is kérünk jókedvet az újesztendőre.

Életünkben mindig is ez volt a legnagyobb hiánycikk, de különösen is az utóbbi években. Még szerencsénk, hogy a legsötétebb, legreménytelenebb helyzetekben sem halt ki belőlünk a bizakodás. Kell a jókedv, ami olyan, mint a csillag az éjsötétjében. Vezet, utat mutat és reményt önt szívünkbe, hogy egyszer csak megvirrad. S hála Istennek ma már hajnalodik!

A másik fohászunkban ezt kérjük Istenünktől: Nyújts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel! Távol áll tőlünk hogy egyes népeket nemzetünk ellenségének nevezzünk. Mi keresztény magyarok egyébként sem ellenségeskedünk. Mindenkit barátunknak akarunk tekinteni. Amikor ellenségről beszélünk, inkább azokra a veszedelmekre gondolunk, amelyek belsőleg fenyegetik népünk életét. Az elszegényedés és elnéptelenedés népünk legnagyobb

ellenségei. Ha nem is emlegették ezeket, s nem is figyelmeztették népünket a következményekre, azért csak bekövetkezett. Káosz van mindenütt, a nyugdíjrendszerben, egészségügyben, oktatásügyben, szinte mindenütt. Nem lehet mindent a szociálháló kiépítésének elmaradásával, az elszegényítéssel, népünk vagyonának elrablásával magyarázni. Nem kis mértékben oka mindennek az is, hogy az emberek szívéből sikerült kioltani a szolidaritást, és hiányzik az áldozatvállalás is.

Isten azt akarja, hogy éljünk! Ezért adta kezünkbe a teremtés képességét. Ezt az élniakarást ébreszteni minden vezető szent kötelessége. Olyan körülményeket kell teremteni, amelyek alkalmas légkört teremtenek a gyermek vállalására. Mindent meg kell próbálni, kiáltani kell, nem eshetünk a hallgatás bűnébe! Hogy is mondja a próféta? "Kiáltás, és ne szűnj meg kiáltani soha!"

Mindig fájó szívvel gondolunk azokra a magyarokra, akik különféle okokból, korábban politikai, most anyagi okokból elhagyják szülőföldjüket. Hiába az anyagi jólét, távol a hazától élni, mindig fájdalmas dolog!

Mi hívő keresztények nemcsak azok miatt szomorkodunk, akik elhagyták szülőföldjüket, hanem azok miatt is, akik Istentől, egyházunktól szakadtak el. Napjainkban gyakran hallunk ilyen vagy ehhez hasonló kijelentéseket: az egyház egy évezreden át királynőként uralkodott ebben az országban, és uralkodása nem volt hibáktól, mulasztásoktól mentes. Mi keresztények nem

siránkozunk, hogy levették fejéről a koronát, elvették tőle a hatalom és a gazdagság palástját. Egy azonban bizonyos! Ha egyházunk meg is szűnt királynő lenni, de nem szűnt meg édesanyánknak lenni!

Legyen egy gyermek nagykorú, akkor is tisztelettel és szeretettel ragaszkodik szülőanyjához, akitől életét kapta. Egyházanyánk ezeréves szolgálatával megérdemli, hogy tisztelettel övezzék, és ne küldjenek címére felmondó leveleket. Isten és népünk szolgálólányát nem szabad megtagadnunk.

Bármit is hozzon az újesztendő, mi, keresztény magyarok hűségesek akarunk maradni mind a haza, mind az egyház anyai szeretetéhez. Az Egyház Édesanyja, és hazánk Nagyasszonya iránti szeretetünkhöz. Épp ezért a Gondviselő Isten hozzon ránk, minden igaz magyarra víg esztendőt!

Amen.

Befejezésül Kányádi verssorokat idézek.

„Nem kívánok senkinek se különösebben nagydolgot.

Mindenki, amennyire tud, legyen boldog.

Érje el, ki mit szeretne, s ha elérte, többre vágyjon, s megint többre.

Tiszta szívből ezt kívánom.

Szaporodjon ez az ország

*Emberségbe', hitbe', kedvbe',
s ki honnan jött, soha, soha ne feledje.*

Mert míg tudod, ki vagy, mért vagy, vissza nem fognak a kátyúk.

A többit majd apródonként megcsináljuk.

Végül pedig azt kívánom, legyen béke.

Gyönyörködjünk még sokáig a lehulló hópihébe'! „

Kányádi Sándor szavaival kívánok Istenáldotta boldog újévet a kedves testvéreknek és szeretteiknek.

Amen.

(F.F.)